

Sygn. akt IV KK 184/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Zbigniew Puskarski

Protokolant Danuta Bratkrajc

w sprawie T. W.

oskarżonego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 3 listopada 2016 r.,

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w K.

z dnia 11 lutego 2015 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok zaoczny i sprawę przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.**

UZASADNIENIE

Oskarżony T. W. wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie II K (...) został uznany za winnego tego, że:

- w nieustalonym dniu w okresie od 25 listopada 2014 r. do 26 listopada 2014 r. w K. przyjął pochodzący z czynu zabronionego rower marki A. model B. o wartości 800 zł na szkodę S. Ś. przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po

odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo,

t.j. popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

Za tak opisany i zakwalifikowany czyn wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok uprawomocnił się niezaskarżony przez żadną ze stron.

Obecnie, od tego orzeczenia, kasację na korzyść skazanego wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich, podnosząc w niej zarzut:

- rażącego i mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenia art. 366 § 1 k.p.k. (w brzmieniu w dacie orzekania) polegającego na zaniechaniu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności związanych ze stanem zdrowia psychicznego oskarżonego, określonego w art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. w sytuacji, gdy był on uprzednio skazany z zastosowaniem art. 31 § 2 k.k., w wyniku czego doszło do rażącego naruszenia jego prawa do obrony, wynikającego z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, skonkretyzowanego w postępowaniu karnym w art. 6 k.p.k.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku zaocznego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna w stopniu jakiego wymaga art. 535 § 5 k.p.k.

Sąd Rejonowy przystępując do rozpoznania niniejszej sprawy dysponował sygnałem wskazującym na wątpliwości co do poczytalności oskarżonego w postaci:

- zapisu w karcie karnej wskazującego na skazanie go w warunkach art. 31 § 2 k.k. w sprawie II K (...) Sądu Rejonowego,
- danych z wyroku łącznego, którym objęto powyższe skazanie.

Sytuacja ta powinna wzbudzić uzasadnione wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego i skutkować podjęciem działań na podstawie art. 366 § 1 k.p.k. Stąd, zarzut podniesiony w kasacji winien być uznany za zasadny.

Oczywista jest też możliwość istnienia wpływu tego uchybienia na treść wydanego w sprawie wyroku. Wszak kwestia wyjaśnienia poczytalności oskarżonego jest elementarnym zagadnieniem każdego procesu karnego, skoro za

popęlnienie przestępstwa można skazać tylko taką osobę, której można przypisać winę w czasie popełniania czynu (art. 1 § 3 k.k.).

W świetle akt dołączonych do niniejszej sprawy – sygn. II W (...) wątpliwości co do poczytalności oskarżonego znalazły dodatkowe potwierdzenie. Jak wynika bowiem z opinii sadowo – psychiatrycznej sporządzonej w dniu 2 listopada 2015 r. u T. W. rozpoznano chorobę psychiczną w postaci schizofrenii paranoidalnej oraz uzależnienie od amfetaminy. W czasie popełniania zarzuconych mu czynów zabronionych miał całkowicie zniesioną zdolność rozpoznania ich znaczenia i całkowicie zniesioną zdolność pokierowania swoim postępowaniem – zachodziły warunki z art. 31 § 1 k.k.

Mając na uwadze omówione okoliczności i zasadność podniesionego w kasacji zarzutu, zaskarżony wyrok zaoczny należało uchylić, a sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy niezbędne będzie, wobec wątpliwości co do stanu poczytalności oskarżonego w chwili popełniania zarzuconego czynu, wyznaczenie mu obrońcy z urzędu – art. 79 § 1 pkt 3 k.k., a następnie zbadanie stanu zdrowia psychicznego T. W.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

R. G.